

N:o 116.

Af herr **E. Olsson** i Kyrkebol, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om åtgärder till befrielse för fattigvårdsstyrelse i gränskommun från dess befattning med fortskaffande af från grannlanden hitförpassade nödstälde svenske undersåtar.*

En stor olägenhet, förenad med kostnad och besvär för nödstälde svenske medborgare, hvilka af utländsk myndighet å svensk gränsort hitförpassas, få de gränskommuner vidkännas, som äro belägna vid allmänna farleder eller genomlöpas af jernvägar från ena riket till det andra. Uti kongl. kungörelsen angående understöd af allmänna fattigvårdsmedel den 9 juni 1871 medgifves visserligen fattigvårdsstyrelse å svensk gränsort att för understöd, som af styrelsen meddelats, söka godtgörelse af statsmedel på sätt och i den ordning 32 § 1 mom. i förordningen om fattigvården bestämmer, men dels måste denna ersättning förskjutas, enär densamma ej bekommes förr än början af nästföljande år, dels få inom sådana orter varande fattigvårdsstyrelser uppoffra mycken tid och ha rätt stora besvär för dessa främmande fattiga, hvilkas antal år för år stigit, sedan det allt mer kommit i bruk att fortskaffa dem å jernvägarne.

De kommuner, som i berörda hänseende hafva besvärligaste tungan, äro: i Vermland Eda socken med jernvägsstationen Charlottenberg, i Dalsland Dals-Eds socken med stationen Ed, och i Jemtland Åre socken med stationen Storlien.

Från ordföranden i Eda sockens fattigvårdsstyrelse har erhållits uppgift, enligt hvilken lemnade förskott för sådana från Norge förpassade landsmäns fortskaffning under de förra åren varierat mellan 300 och 400 kronor om året, men under år 1892 stigit till 728 kronor 55 öre, och från innevarande års början till uppgiftens dato den 21 januari 124 kronor 59 öre. Sistlidet år utgjorde antalet förpassade och genom nämnda styrelse fortskaffade personer 143 stycken. Antalet dylika personer utgjorde 1892 inom Dals-Eds socken 71 stycken.

På hvad sätt från denna tunga skulle vinnas befrielse eller därför beredas ersättning, derom vågar jag ej afgifva något förslag. Dock må antydning meddelas om utväg att i någon mån afhjelpa det öfverklagade missförhållandet. En sådan utväg vore, att fribiljetter för resa å jernvägen samt underhåll och logis å jernvägsstationen bereddes sådana utifrån ankommande fattige, som äro försedda med förpassning; eller ock att de omhändertagas af vid sådan station anställd polis, för att direkt fortskaffas till länsstyrelsen, som i alla händelser har att med sådana personer taga vidare befattning.

Ett annat sätt vore att bevilja ersättning åt de fattigvårdsstyrelser, som få vidkännas besvär och tidsförlust för ifrågavarande personers omhändertagande och vidare fortskaffning.

Med anledning af det anförda får jag hemställa,

att Riksdagen ville uti aflåten skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder till befrielse för fattigvårdsstyrelse inom gränskommun från det åliggande, som med nuvarande anordning för fortskaffningen af från grannländer hitförpassade nödstälde svenske undersåtar tillkommer samma styrelse.

Stockholm den 28 januari 1893.

Emil Olsson

i Kyrkebol.